Εδιώξαμεν του Χριστόν από την Παιδείαν και την Κοινωνίαν (π. Θεόδωρος Ζήσης, Ομότιμος Καθηγ. Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Μαρτίου, 2009

Ουδεμία αλλαγή πολιτικής θα επιτύχη άνευ της θείας Ηθικής του Ευαγγελίου

Νέα Δεκεμβριανά παρ' ολίγον

Περίλυποι και ανήσυχοι παρακολουθήσαμε όλα όσα συνέβησαν στην χώρα μας, την κάποτε ευλογημένη, την αγιοτόκο Ελλάδα, μετά τον φόνο του δεκαπεντάχρονου μαθητή από ειδικό φρουρό της Αστυνομίας το Σάββατο, 6 Δεκεμβρίου, εορτή του φιλάνθρωπου και πράου Αγίου Νικολάου. Σε μία ηλεκτρισμένη κοινωνικά και πνευματικά άδεια και έρημη ατμόσφαιρα το γεγονός αυτό λειτούργησε ως σπίθα η και ως αφορμή, για να εκτονωθούν το μίσος, η οργή, η αγανάκτηση, η εκδίκηση, ιδιαίτερα των νέων, εναντίον των κρατούντων, των αρχών και των εξουσιών, των πλουσίων και των ισχυρών, εναντίον του ιδίου του κράτους, που φάνηκε να ξαφνιάζεται από αυτήν την έκρηξη. Η Αθήνα, η Θεσσαλονίκη, η Πάτρα και άλλες πόλεις παραδόθηκαν στις φλόγες μεγάλες, περιουσίες καταστράφηκαν και λεηλατήθηκαν. Παρ' ολίγον να εξελισσόταν η κατάσταση σε νέα Δεκεμβριανά, σε εμφύλιο σπαραγμό, να αφαιρεθούν και άλλες ζωές, αν η κυβέρνηση και η αστυνομία εκινούντο επιθετικά προς τους καταστροφείς και πυρπολητάς.

Και τα παλαιά Δεκεμβριανά του 1944 είχαν περίπου τις ίδιες γενεσιουργές αιτίες. Κηρύγματα μίσους, ιδεολογική προβολή και προπαγάνδα της πάλης των τάξεων, με υποδαύλιση του φθόνου των πτωχών και αδυνάτων εναντίον των πλουσίων και των δυνατών, εδίχασαν επί δεκαετίες τις κοινωνίες με απώλειες εκατομμυρίων ανθρώπων στους εμφυλίους πολέμους, στις φυλακές και στις εξορίες. Η κοινωνική αδικία και καταπίεση όμως, η απληστία και η ασπλαχνία των πλουσίων, δεν θεραπεύθηκαν με τις επαναστάσεις και τις εξεγέρσεις, με την εγκαθίδρυση κομμουνιστικών αθεϊστικών καθεστώτων, που κατεδίωξαν τον Χριστό και την Εκκλησία και απαγόρευσαν την διδασκαλία του Ευαγγελίου. Η κοινωνική καταλλαγή και συμφιλίωση δεν επιτυγχάνονται μόνον με την αλλαγή προσώπων στην άσκηση της εξουσίας· εξαρτώνται από την εσωτερική ηθική ποιότητα και καλλιέργεια αρχόντων και αρχομένων, τα οποία αποδεδειγμένως καμμία κοσμική

Ηθική, άλλα μόνο η θεία Ηθική του Ευαγγελίου μπορεί να προσφέρει. Ο κατασπαρασσόμενος από πολέμους και κοινωνικές αναστατώσεις αρχαίος κόσμος άρχισε να βελτιώνεται, μόνον όταν εδέχθη τον Χριστό, που τον ευαγγελίσθηκαν οι Άγγελοι ως φορέα και εγγυητή της «επί γης ειρήνης» κατά την νύκτα της Γεννήσεως[1]. Αυτό κατενόησε και εφήρμοσε, θεόθεν κληθείς, ο ισαπόστολος και Μέγας όντως Κωνσταντίνος, για να επιτύχει την ενότητα της οικουμενικής αυτοκρατορίας του, με το να καταστήσει τον Χριστιανισμό επίσημη θρησκεία του κράτους και να αναθέσει στην Εκκλησία, την ηθική νικήτρια των διωγμών, την πνευματική και ηθική καλλιέργεια των ανθρώπων. Θεμελίωσε πάνω στο Σταυρό και στο Ευαγγέλιο το πρώτο Χριστιανικό κράτος του Βυζαντίου, που παρήγαγε επί χίλια χρόνια αγίους και σοφούς, μοναδικό παράδειγμα ιστορικής αντοχής και διάρκειας στην παγκόσμια ιστορία. Χωρίς Χριστό η Σοβιετική Αυτοκρατορία διέψευσε τις προσδοκίες των ανθρώπων· δεν κράτησε ούτε εκατό χρόνια, γεμάτα από διώξεις, φυλακίσεις, εξορίες, θανάτους, γεμάτα από νέους μάρτυρες της πίστεως του Χριστού. Το ίδιο και με την κατ' επίφαση Χριστιανική Αμερική, την υλοκρατούμενη και ηδονοθηρική· πνέει πλέον τα λοίσθια, μόλις πέρασε τους δύο αιώνες πολιτικής ύπαρξης. Όπου εκδιώκεται ο Θεός, είτε επισήμως με συντάγματα και νόμους, είτε ανεπισήμως με την υλόφρονα και σαρκική ζωή, εισέρχεται ο Διάβολος, κουβαλώντας το μίσος, την αναρχία, την κοινωνική αναστάτωση. Είναι αξιωματική και αναντίρρητη η διαπίστωση του Ντοστογιέφσκυ· «Χωρίς Θεό, όλα επιτρέπονται».

Αγάπη και ασκητικότητα απουσιάζουν από τον Καπιταλισμό και τον Σοσιαλισμό

Δεν πρόκειται βέβαια εδώ να παρουσιάσουμε την λύση που δίνει ο Χριστιανισμός στο κοινωνικό πρόβλημα της φτώχειας και του πλούτου, όπως την παρουσίασαν και την εφήρμοσαν ο Χριστός, οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες. Έχουν γραφή πολλές μελέτες γι' αυτό[2]. Χαρακτηρίζεται πάντως από δύο βασικές αρχές καταλλαγής και ειρήνης που απουσιάζουν και από το κεφαλαιοκρατικό και από το σοσιαλιστικό οικονομικό σύστημα, από τις αρχές της αγάπης και της ασκητικότητας. Στερείται αγάπης ο πλούσιος που καταδυναστεύει και δεν βοηθεί τον πτωχό, για να μη μειωθεί ο πλούτος και η καλοπέραση του. Το ίδιο και ο πτωχός που φθονεί τον ξένο πλούτο και κάνει το παν, για να γίνει και αυτός πλούσιος. Υλισμός και ευδαιμονισμός υπάρχει και στα δύο συστήματα· απουσιάζουν η λιτότητα, η ολιγάρκεια, αρχαιοελληνικές αρετές που ενισχύθηκαν από το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Όπως το διατυπώνει ωραία ο γνωστός Ρώσος φιλόσοφος Ν. Μπερδιάγιεφ, «στις κυριαρχούσες του μορφές ο σοσιαλισμός τείνει στην απόκτηση αφθονίας αγαθών, θεμελιώνεται στον φθόνο και στην ζηλοτυπία των αποκλήρων προς τους πλουσίους. Και όταν νικήση, οι παλαιοί πτωχοί γίνονται νέοι πλούσιοι και δοκιμάζουν μία κακεντρεχή ευχαρίστηση να κάνουν φτωχούς τους παλαιούς πλουσίους. Ο ασκητισμός είναι ξένος προς τον σοσιαλισμό».

Όσο μειώνεται η επίδραση του Ευαγγελίου στις κοινωνίες, τόσο αυξάνουν οι κακίες και τα πάθη

Αυτό το οποίο επιθυμούμε να διατυπώσουμε και να προβάλουμε είναι ότι το κοινωνικό κακό, οι συγκρούσεις και το μίσος, οι φόνοι και οι αιματοχυσίες θα αυξάνουν διαρκώς, όσο μειώνεται αντίστοιχα η επίδραση του Ευαγγελίου, που κηρύσσει την ειρήνη, την αγάπη, την καταλλαγή, την συγγνώμη, την υπομονή, την ανοχή, την αποδέσμευση από την μεγάλη αξία που δίνουμε στα υλικά αγαθά, την ευπείθεια προς τους άρχοντες, τον σεβασμό προς τους γονείς και διδασκάλους, την αποφυγή της πορνείας, της μοιχείας, της ομοφυλοφιλίας.

Ψάχνουν αυτές τις ημέρες οι αναλυταί να βρουν την αιτία της εξεγέρσεως των νέων, που δεν είναι μόνον ελλαδικό, αλλά παγκόσμιο φαινόμενο· όσα διαπιστώνουν είναι παρεπόμενα αίτια της πολύ βαθύτερης αιτίας, του πνευματικού δηλαδή κενού που δημιούργησαν οι κρατούντες, για να μεταβάλουν τους ανθρώπους σε καταναλωτικές μηχανές, ώστε να αυξάνουν τα κέρδη τους από τον υπερκαταναλωτισμό και την ηδονοθηρία. Αποθεώνουν συστηματικά το σέξ, την σαρκική ηδονή, προβάλλουν τις μοιχείες και τις πορνείες, τις διαλυμένες οικογένειες, τα διαζύγια, τις εξωγαμικές και ελεύθερες συμβιώσεις, την ομοφυλοφιλία, τα γλέντια και τις διασκεδάσεις, τα πανάκριβα ενδύματα, τα είδη καλλωπισμού, διαλύουν την παιδεία και τα σχολεία με τον μαθητικό και φοιτητικό συνδικαλισμό. Ως πρότυπα για τους νέους δεν είναι πλέον οι ηθικοί και ενάρετοι άνθρωποι, αλλά οι καλοπληρωμένοι ηθοποιοί, τραγουδιστές, δημοσιογράφοι, ποδοσφαιριστές, τεχνοκράτες. Οι λέξεις αρετή, τιμιότης, σεβασμός, υπακοή, υπομονή, σεμνότητα, πειθαρχία, ευνομία, τάξη, κόπος, μάθηση, δικαιοσύνη, εγκράτεια, ολιγάρκεια και πολλές άλλες χάθηκαν από το λεξιλόγιο διδασκόντων και διδασκομένων. Και επειδή αδειάσαμε τις ψυχές των νέων από αξίες και τις γεμίσαμε με υλικά σκουπίδια και απόβλητα, με το σεξ, την καλοπέραση και τη βία, αγρίεψαν τώρα, δεν υπάρχουν πνευματικά αντισώματα, ηθικές αναστολές, αλλά και ελπίδες. Δεν έμαθαν να υπομένουν, να εγκρατεύονται, να ζουν με ολιγάρκεια και λιτότητα, αν χρειασθεί, όπως έζησαν τόσες γενιές προηγουμένως. Ατίθασοι και ανυπάκουοι επαναστατούν και καταστρέφουν, χωρίς η διαλυμένη και συκοφαντημένη οικογένεια και το αλλοπρόσαλλο σχολείο, που έχει χάσει τον προσανατολισμό του, να μπορούν να βοηθήσουν. Χωρίς την εξημερωτική δύναμη του Ευαγγελίου αγριεύουν οι ψυχές των ανθρώπων. Παλαιότερα, βάρβαροι και άγριοι λαοί δέχθηκαν το Ευαγγέλιο και εξημερώθηκαν. Τώρα εξορίζουμε το Ευαγγέλιο, υποβιβάζουμε ή καταργούμε από τα σχολεία τον κατηχητικό, βιωματικό, εξημερωτικό, ανθρωποπλαστικό χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών, και αφήνουμε να φουντώνουν τα πάθη και οι κακίες στις ψυχές των νέων ανθρώπων. Οδηγούμε τον κόσμο σε παλιμβαρβάρωση. Το Ευαγγέλιο ενοχλεί όσους ζουν στο σκότος, όσους θέλουν να διαπράττουν πονηρά έργα· «Το φως ελήλυθεν εις τον κόσμον, και ηγάπησαν οι άνθρωποι, μάλλον το σκότος ή το φως. ην γάρ πονηρά αυτών τα έργα. Πάς γάρ ο φαύλα πράσσων μισεί το φως και ουκ έρχεται προς το

φως, ίνα μή ελεγχθή τα έργα αυτού- ο δε ποιων την αλήθειαν, έρχεται προς το φως, ίνα φανερωθή αυτού τα έργα, ότι εν Θεώ εστίν ειργασμένα»[4].

Επανερχόμαστε στο σκοτάδι της προς Χριστού ανθρωπότητος

Η προ Χριστού ανθρωπότης, εγκαταλείψασα τον αληθή Θεό και προσκολληθείσα στα άψυχα και ανόητα είδωλα, παραδόθηκε σε πάθη ατιμίας, που εξευτέλισαν την αξία του ανθρώπου, όπως διαπιστώνει ο Απόστολος Παύλος- «Φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν και ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εν όμοιώματι εικόνος φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών. Διό και παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εν ταις επιθυμίαις των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν του ατιμάζεσθαι τα σώματα αυτών εν αυτοίς»[5]. Η περιγραφή των μακράν του Θεού ανθρώπων, περιγράφει και την ευθύνη όσων εκδιώκουν τον Θεό από την παιδεία και την κοινωνία και φωτογραφίζει την σημερινή κατάσταση, όπως την κατήντησαν οι θεομάχοι πολιτικοί και άλλοι, ηγέτες· χωρίς Θεό οι άνθρωποι είναι «πεπληρωμένοι πάσης αδικίας, πορνείας, πονηρίας, πλεονεξίας, κακίας, μεστοί φθόνου, φόνου, έριδος, δόλου, κακοηθείας, ψιθυρισταί, καταλάλοι, θεοστυγείς, υβρισταί, υπερήφανοι, αλαζόνες, εφευρέται κακών, γονεύσιν απειθείς, ασύνετοι, ασύνθετοι, άστοργοι, άσπονδοι, ανελεήμονες»[6].

Η Γέννηση του Χριστού ανέτειλε στον κόσμο το φως της γνώσεως, όπως θα ψάλουμε σε λίγες ήμερες, και όπως ψάλλουμε κάθε Κυριακή· «Είδομεν το φώς το αληθινόν, ελάβομεν πνεύμα επουράνιον». Αυτό το φως, προσπαθούν να σβήσουν αντίθεες και αντίχριστες δυνάμεις, που διακηρύσσουν, ότι η τρίτη χιλιετία της Νέας Εποχής και της Παγκοσμιοποίησης δεν χρειάζεται τον Χριστό και την Εκκλησία, είναι αντίχριστη και αρνησίχριστη. Προσπαθούν με κάθε τρόπο, με τα σχολεία, με την οικογένεια, με τα Μέσα Ενημέρωσης, ακόμη και με αναξίους κληρικούς και μοναχούς, να καταστήσουν αναξιόπιστη και άχρηστη τη διδασκαλία του Ευαγγελίου. Το επεχείρησαν και επί της εποχής του Χριστού οι Ιουδαίοι συκοφαντώντας και διαβάλλοντας το πρόσωπο και το έργο του. Τί κατώρθωσαν; Να φανεί περισσότερο η δύναμη του Θεού στην εκμηδένιση και αχρήστευση της κακίας και της απιστίας τους. Με παράπονο ο Ευαγγελιστής Ιωάννης λέγει ότι ο Χριστός «εν τω κόσμω ην, και ο κόσμος δι' αυτού εγένετο, και ο κόσμος αυτόν ουκ έγνω. Εις τα ίδια ήλθε και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον»[7]. Ό,τι και αν κάνουν όμως οι δυνάμεις του σκότους δεν πρόκειται να σκοτεινιάσουν, να αμαυρώσουν το αληθινό Φως «ο φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον», διότι «το φως εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία αυτό ου κατέλαβε»[8].

Ιματισμένη και σωφρονούσα η πρώην δαιμονιώσα ανθρωπότητα εκάθητο επί δύο χιλιάδες χρόνια, παρά τους πόδας του ενσαρκωθέντος, εν πτωχική φάτνη και εν σπηλαίω γεννηθέντος, διωχθέντος, σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού, όπως εκάθητο ο αγρίως βασανιζόμενος από τα δαιμόνια προ της θεραπείας του

δαιμονισμένος των Γεργεσηνών. Μοιάζουμε δυστυχώς οι άνθρωποι σήμερα, και ανάμεσα σ' αυτούς οι φωτισθέντες και φωτίσαντες τον κόσμο Έλληνες, με τους κερδοσκόπους και καλοπερασάκηδες κατοίκους των Γεργεσηνών, οι οποίοι ενοχλήθηκαν από την φωτεινή παρουσία του Χριστού, από την θεραπεία ενός εμφανώς και εξωτερικώς δαιμονισμένου συμπολίτη τους· ο δικός τους δαιμονισμός ήταν μεγαλύτερος, εσωτερικός και αφανής, σαν τον δαιμονισμό των περισσοτέρων αρχόντων που καθορίζουν σήμερα τις τύχες του κόσμου, που τον παρασύρουν και τον πείθουν να διώξει τον Χριστό, από τον κόσμο, να φύγει από τα δικά τους γεωγραφικά όρια, όπως οι δυστυχείς κάτοικοι των Γεργεσηνών· «και ήρξαντο παρακαλείν αυτόν απελθείν από των ορίων αυτών»[9].

Έργο πάντως όλων μας, κληρικών, εκπαιδευτικών, σωφρόνων πολιτικών, γονέων είναι να αποτρέψουμε την παλιμβαρβάρωση του κόσμου, τον δαιμονισμό των νέων, στρέφοντας και πάλι την παιδεία, την κοινωνία, τους θεσμούς προς το φως του Ευαγγελίου· πουθενά άλλου δεν υπάρχει σωτηρία, ειρήνη, αγάπη, καταλλαγή· ο Χριστός είναι ο άρχων της ειρήνης, ο μόνος που μπορεί να συμφιλιώσει τους ανθρώπους, να ειρηνεύσει τις καρδιές, να καταπαύσει τις φουρτούνες και τους πολέμους μέσα και έξω από τον άνθρωπο. «Κύριε, προς τίνα απελευσόμεθα; Ρήματα ζωής αιωνίου έχεις». «Μείνον μεθ' ημών, ότι προς εσπέραν εστί και κέκλικεν η ημέρα»[10].

---

1. Λουκά 2,13 - 14· «Και εξαίφνης εγένετο συν τω αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανίου αινούντων τον Θεόν και λεγόντων- δόξα εν υψίστους Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώπους ευδοκία».

2. Βλ. ιδικές μας μελέτες, όπου και σχετική βιβλιογραφία· «Ιδιοκτησία και πλούτος κατά τους Τρεις Ιεράρχας», εν Ηθικά Κεφάλαια, έκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 2002, σελ. 59-71. Επίσης Η σωτηρία τον ανθρώπου και του κόσμου, Θεσσαλονίκη 1997, σελ. 146 έ.

3. Ν. Μπερδιάγιεφ, Περί του προορισμού του ανθρώπου, Μετάφρ. μητροπολίτου Σάμου Ειρηναίου, Αθήναι 1950, σελ. 318.

4. Ίω. 3,19-21.

5. Ρωμ. 1,22-24.

6.Ρωμ. 1,29-31. Βλ. και Β'Τιμ.3,2-5.

7. Ίω. 1,10-11.

8. Ίω. 1,5 και 9.

9. Μάρκ. 5,1 - 20. Ματθ. 8,28 - 33. Λουκά 8,28-34.

10. Ίω. 6,68. Λουκά 24,29.

(Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος", 19/12/2008)

Από την ιστοσελίδα: http://thriskeftika.blogspot.com/

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του π. Θεοδώρου πατώντας εδώ